

Ἡ συνάντησις τοῦ κ. Καραμανλῆ μὲ τὸν Τούρκον Πρωθυπουργὸν κ. Ντεμιρέλ εἰς Βρυξέλλας, ὡς καὶ ὀρισμέναι πρωτοβουλίαι καὶ

Αἰσιοδοξία καὶ ρεαλισμὸς

δηλώσεις παραγόντων τῆς Ἀυτικῆς συμμαχίας ἔρριψαν μίαν ἀκτίνα φωτὸς εἰς τὴν ἀχλὺν τῆς συνεχιζομένης Κυπριακῆς τραγωδίας καὶ τῆς ἐπικρεμαμένης ἀπειλῆς ἑλληνοτουρκικῆς συρράξεως. Θὰ ἦτο, ὅμως, φοβούμεθα σφάλμα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ γεγονότα αὐτὰ δικαιολογοῦν μεγάλην αἰσιοδοξίαν ὡς πρὸς τὴν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν —καὶ δὴ ταχεῖαν— ρύθμισιν τοῦ κρισίμου ἔθνικοῦ θέματος. Δυστυχῶς, αἱ ἐπακολουθήσασαι συνομιλίαι μεταξὺ Ἑλληνοκυπρίων καὶ Τουρκοκυπρίων εἰς τὴν Βιέννην, εἰς οὐδὲν οὐσιαστικῶς ἀπολήξασαι, αἱ προκλητικαὶ δηλώσεις τοῦ ὑπερφιάλου κ. Ντενκτάς, ἡ ἐν γένει κακοπιστία καὶ οἱ λεονταρισμοὶ ποῦ συχνὰ ἐκδηλοῦνται ἀπὸ τουρκικῆς πλευρᾶς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν γνωστὴν πανουργίαν καὶ ἀνειλικρίνειαν, ποῦ ἀποτελοῦν πάγιον χαρακτηριστικὸν τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀγκύρας, ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ὑπερβάλλουσα αἰσιοδοξία καὶ αἱ πρόωροι θριαμβολογίαι διὰ τὰς διπλωματικὰς ἐπιτευξέεις μας καὶ τὴν σημειωθείσαν πρόοδον εἰς τὴν λύσιν τῆς Κυπριακῆς κρίσεως, οὐσιαστικῶς, δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἄν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ταξίδια τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ (καὶ ἡ προσωπικὴ ἀκτινοβολία καὶ τὸ κῦρος του) ἐνίσχυσαν σημαντικῶς τὴν θέσιν —ἢ, μᾶλλον τὰς θέσεις— τῆς χώρας μας καὶ προέβαλον διεθνῶς τὰ δίκαια αἰτήματα τοῦ Κυπριακοῦ ἑλληνισμοῦ· καί, ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀναπτυχθεῖσα διπλωματικὴ δραστηριότης ἀπεμάκρυνεν, ὡς φαίνεται, τὸ ἐνδεχόμενον συγκρούσεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Τουρκίας. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἐκκρεμότης ὡς πρὸς τὸ Κυπριακὸν παραμένει, ἡ κατοχὴ μεγάλου τμήματος τῆς Μεγαλονήσου ὑπὸ τῶν βαναύσων εἰσβολέων τῆς συνεχιζέται, ὅπως συνεχιζόνται τὰ δεινὰ τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας καὶ ἡ δυναμένη νὰ ὀδηγήσῃ εἰς σοβαρὰς διεθνεῖς ἐπιπλοκὰς θρασύτης καὶ παραβίασις τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τοῦ δικαίου ἐκ μέρους τῶν Τούρκων. Τοῦτο καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν μὴ χαλάρωσιν τῆς ἔθνικῆς μας ἐπαγρυπνήσεως, τὴν ἔντασιν τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν —μέσῳ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ— διακανονισμὸν τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τὴν περαιτέρω ἐνίσχυσιν τῆς ἐτοιμότητός της πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐνδεχομένου μιᾶς ἀνευκταίας ρυθμίσεως τῶν «λογαριασμῶν» μὲ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς γείτονάς μας, δι' ἄλλων, οὐχὶ εἰρηνικῶν, μέσων. Εἶναι λυπηρὸν —καὶ ἀνησυχητικὸν— ὅτι ἕνα ἔτος σχεδὸν μετὰ τὴν ἐκρηξίν τῆς περὶ τὸ Κυπριακὸν κρίσεως καὶ τῆς καταλύσεως τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς Μεγαλονήσου, οὐδόλως ἔχει μεταβληθῆ ἡ κατάστασις —πέραν ὀρισμένων ἐπὶ τὰ χεῖρω ἐξελίξεων (π.χ. ἀνακήρυξις τοῦ Τουρκοκυπριακοῦ «κράτους»). Ἡ διαιώνισις δὲ αὕτη τοῦ προβλήματος καὶ τὴν ἐπίλυσίν του καθιστᾷ δυσχερεστέραν καὶ δημιουργεῖ τὰς προϋποθέσεις βιαίας «ἐνεργοποιήσεως» ἐνὸς ἠφαιστείου ποῦ, κακῶς, μερικοὶ θεωροῦν ὑπνώττων . . .